

81. UD PÅ GADEN.

En gang var vi i fuld gang med et nummer, da jeg fik øje på en halvfuld stodder, der sad og møvede sig ind på min kone. Jeg for ned fra scenen, greb fat i fyren, og fulgte ham helt ud på midten af gaden, inden jeg slap ham. Da jeg kom ind igen, sad resten af orkestret tålmodigt og ventede på mig og vi spillede videre. I pausen, og de efterfølgende dage blev jeg i stille, rolige og meget velformulerede vendinger belært om, at min optræden havde været helt uhørt, at min kone udmærket godt selv kunne takle sine situationer, og at den form for forsamlingshus optræden ville hun gerne frabede sig fremover.

82. CLAUDE BOLLING.

På en ferietur, da min kone og jeg blandt andet var i Paris, gik vi en aften i "Hot Club Du Jazz". Et ret almindeligt dixieland orkester spillede, men med dem var en ret så fremragende pianist, som helt og holdent tog publikums opmærksomhed. Da orkestret havde pause, sad jeg ret ør i hovedet over den fine pianist, da min kone lænede sig over mod mig og spurgte: "Du har vel ikke tænkt dig at gå op og spille, vel Peter?" Jeg svarede hende, at det havde jeg ikke. Jeg går gerne op og spiller, når jeg skønner, at hverken jeg selv eller andre bliver til grin.

83. MEKANISK MUSIK MUSEUM.

Mekanisk Musik Museum lå på hjørnet af Vesterbrogade og Platanvej. Skaberen og indehaveren Claes Friberg, som døde april 1996, var en intelligent og velformuleret forretningsmand, om hvem man ikke lige straks skulle tro, at han ville bruge sit liv på gamle mekaniske musikinstrumenter. Han har skrevet en "Encyclopedia" om emnet, og han vidste, hvor de gamle værksteder og tilbageværende instrumenter var at finde. Han havde en stor undekreds, som han til stadighed betjente. Ringede en kunde til ham fra det nordligste Norge og bad om et selvspillende opretstående klaver, ringede Claes til en måske aldrende entusiast i Salzburg, købte hans klaver, fik det fragtet til et værksted i København, hvor han fik det sat i stand, og sendte det videre til kunden. Han havde alt i ragtime noder, grammofon-stifter, eller han kunne skaffe det. Claes havde en forkærlighed for ragtime piano, og holdt talrige onsdags koncerter i sine lokaler i tidsrummet 75-81. Han opbyggede hurtigt et interesseret publikum, som han flittigt informerede om kommende koncerter. De fleste koncerter blev båret af Steen Christensen, Ole Mørch, Bent Verner Jensen og Leif Sloth samt de selvspillende klaverer, som henrykkede mange. Ingen af de her nævnte lever mere. Efterhånden som ragtime-koncerterne blev kendt, kom Claes rundt i krogene og fandt andre ragtime pianister fra både ind- og udland. Der blev lavet båndoptagelser, som han lavede både LP-plader og kasettebånd af. Lokalet, som koncerterne blev afholdt i, fungerede til daglig til fremvisning. Gulvet langs væggene var spækket med antikke mekaniske musikinstrumenter i alle størrelser. Det gav en dejlig autentisk atmosfære med samhörighed af musik og omgivelser, som helt sikkert glædede mange. Eubie Blake spillede sin eneste koncert i Danmark der i 1977. På et tidspunkt skiftede museet ejer, og de ny ejere ønskede at rive ned og bygge nyt. Desværre for dem er naboejendommen "Sorte Hest", som de også ejede, fredet. En morgen vågnede Claes ved, at nogle maskiner, var begyndt at tage hårdt fat på "Sorte Hest". Han ringede til politiet, som omgående standsede nedrivningen. Så satte de ny ejere Claes's husleje betragteligt op, og så var det sket. I september 1981 afholdtes den sidste koncert med "Ragtime Bob" Darch, og næste dag flyttede museet ud. Bygningens senere skæbne med de autonome huskes fra dagspressen. Museet flyttede til Hørsholm, men uden levende musik. Museet er genskabt som netmuseum under ledelse af <http://jazzpiano.tomskovgaard.dk>. Jeg har deltaget mellem fem og ti gange, og det har altid været hyggeligt. Jeg gik fra mit arbejde en onsdag aften i Aarhus, fløj til København, spillede koncert, fløj hjem igen med postflyveren, og sov i min seng ved et-tiden, op på arbejde næste morgen. Engang da jeg landede med flyveren i Tirstrup, spurgte jeg chaufføren hvornår bussen ville være ved Egaa Højskole. Jeg boede på det tidspunkt i Hjortshøj. Derefter bestilte jeg en taxa til at være der på det

angivne tidspunkt. Jeg stod ud af bussen iført almindelig vintertøj. Det var bidende frost, og der var ingen taxa. En tunnel var ved at blive bygget og inde på marken fløj et stykke sort byggeplastik rundt. Jeg fik mig svøbt ind i det og måtte vente 20 minutter på taxaen.

84. POLITISTATIONEN.

Jeg vågnede en morgen med den helt store hovedpine, ringede til min læge, som sagde, at jeg skulle komme ud og få en sprøjte, inden han kørte ud til sine patienter. Jeg kørte derud i vores gamle Ford, han gav mig sprøjten, og sagde at jeg nu bare skulle se at komme hjem og komme i seng. Det plejede at vare under 20 minutter inden jeg sov efter sådan en sprøjte, så det drejede sig om at komme hjem i en vis fart. Jeg satte mig ud i bilen og bakkede, for at komme ud på gaden. Derved kørte jeg ind i vindfanget til naboen, som var en politistation, hvorved hoveddøren sprang op. Politiet havde førhen haft til huse i hele bygningen. Jeg stod ud, og tænkte: "Sprøjte, kørekort, politi, godnat". Ud af døren kom i et roligt adstadigt tempo en gammel kraftig betjent, som jeg så tit havde set på gaden i Aarhus. Samtidig så jeg min læges rædselslagne ansigt imellem persienerne i hans vindue. Betjenten bakkede hyggeligt på sin krumme pibe, og jeg begyndte at undskyldte. Han tog piben ud af munden, vinkede mine forklaringer af, og sagde: "Du er såmænd ikke engang den første i denne uge. Ingen kan se denne lille knast. Alle kører ind i den. Hvis vi nu lige tager fat her, og så skubber samtidig, vrider vi det hele på plads igen, så døren kan lukkes igen". Det gjorde vi, og så kunne jeg køre hjem i seng. Fremover tog jeg en taxa, når jeg skulle til læge i samme ærinde. Min læge havde ikke drømt om, at jeg kunne finde på, at indfinde mig i egen vogn til en sådan injektion.

85. FØDSELSDAGEN.

En musiker havde inviteret orkestret til fødselsdag. Han boede dengang i en opgang i midtbyen, og havde arrangeret fest i haven. Det var rigtig hyggeligt. Vi var til stede med fruer, og jeg blev, som så ofte dengang, godt lakked til i aftenens løb. Da vi sluttede, ville jeg hjælpe med at rydde af, og bære op på førstesalen ad en smal spindeltrappe. Jeg tog en stabel tallerkener, stak hagen ned i den øverste meget urene tallerken for at holde den fast, og begyndte at gå hen mod bagtrappen. Det blev en tur med nogle kraftige udsving og 8-taller. Min kone gik lige efter mig, og bad mig meget indtrængende om at sætte dem tilbage. Det trængte ind, og jeg fik mig bakeset tilbage og kom af med tallerkenerne, uden at der skete noget. Næste dag skulle jeg hente billet til en udlandstur. Jeg havde det helt store hoved på, og måtte have min kone til at køre bilen. Min eneste rolle var at sidde ved rattet i bilen, som kun må parkere i 15 minutter på banegårdsplads, medens min kone hentede mine billetter på rejsebureauet. På vej hjem sad jeg med vinduet rullet ned og mit grønne hoved stikkende ud af vinduet. Da vi holdt for rødt lys, kom et par gående forbi på fortovet tæt forbi os. Manden var lige så grøn i hovedet som jeg. Det var en anden fra orkestret.

86. SNEVEJR.

Ejeren af et udenbys spillested havde hyret os til at spille til en fest i sin private villa i den dyre ende af sin by. På grund af snefygning, var vi taget hjemmefra i rigtig god tid. Vi var klædt på til overnatning i det fri, hvis bilen skulle glide i grøften, og vi havde tæpper, tov og skovle med. Det blev en lang og meget langsom tur, og da vi ankom meget tæt på det aftalte mødetidspunkt, valgte vi at køre op til den ret statelige hoveddør. Vi gik alle fire iført swea-tere, halstørklæder, gummistøvler, strikhuer og store skovle op til hoveddøren og ringede på. Det skulle selvfølgelig bare være en spøg, at vi viste os sådan. Manden selv flåede døren op, og han blev så glad for at se os, at han nærmest hev os ind i hall'en med skovle og det hele og præsenterede os for sine festklædte gæster. Det varede lidt, inden vi blev klædt om, og kom i gang med at spille.

87. INGEN KLAVER.

Jeg blev engang ringet op af en udenbys fyr, som jeg havde sendt et tilbud. Det var sidst på eftermiddagen, og han skulle bruge mig samme aften. Det var dengang, man kunne få mig til at fise af sted, bare ved at ringe til mig og fløjte i telefonen. Så stod jeg der med tungen ud af halsen parat til hvad som helst. Det kan man ikke mere. Jeg ankom til byen, inden der var gået to timer, og gik hen på stedet. Da jeg kom derop kunne jeg ikke se noget klaver, og spurgte mig for hos servitricen. Hun kikkede noget på mig og gik ind bagved. Så kom hun tilbage og begyndte noget forfjamsket at snakke om, at hun da troede, at man selv havde klaver med. Det har man sådan set også i meget vid udstrækning i dag, men det havde man endnu ikke i midten af halvfjerdserne. Jeg begyndte at lugte, hvor det bar hen, og sagde til damen, at i mit tilbud forudsattes det, at der stod et rigtigt klaver på stedet, der både stemmer og fungerer, som det skal. Og så ville jeg i øvrigt gerne tale med værten nu. Hun forsvandt ind i baglokalet, kom tilbage og sagde, at han hvilede sig. Jeg sagde nok engang, at jeg ville snakke med ham nu. Hun forsvandt igen, og kom tilbage, og sagde, at nu kom han. Der gik yderligere 10-15 minutter, før han dukkede op. Det var helt tydeligt, at han var blevet vækket i færd med at sove en brandert ud. Jeg spurgte ham, hvordan han kunne fremskaffe et klaver nu, så jeg kunne komme i gang med at spille. Klokken har været en atten-nitten stykker. Han vred og vendte sig, og havde meget svært ved at sige noget. Jeg spurgte ham igen, og servitricen bakkede mig op. Han så irriteret på hende, og sagde: "Tag det nu helt roligt. Tag det nu roligt". Det endte med, at hun ringede til en tre-fire klaverfirmaer, uden at få noget ud af det. Der var jo lukket alle vegne, og derefter forsvandt manden simpelthen ind i baglokalet igen. Hun gik efter ham, og jeg kunne høre, at hun skændtes med ham et stykke tid. Så kom hun ud til mig igen, og sagde, at det hele var en kedelig misforståelse. De var meget kede af det, hvor meget ville jeg have have for min ulejlighed. Jeg gloede simpelthen bare indædt rasende på hende, rejste mig, gik ud af lokalet, og tog hjem. I dag havde de fået lov til at betale hele honoraret - om muligt.

88. GAFFELBIDDERPRISEN.

I 1977 blev jeg af Jazzselskabet i Aarhus hædret med gaffelprisen, som er en stemmegaffel med indgraveret tekst, der i en fin rød silkesnor blev lagt om min hals. Det var selvfølgelig i Aarhus-aviserne med en pæn omtale. Nogen tid efter spillede jeg på en nærliggende skole. Jeg var engageret af en lærer og musiker. Midt i min underholdning kom han op på scenen og hædrede mig med en til lejligheden indstiftet gaffelbidderpris. Det var en lille dåse gaffelbidder i en fin rød silkesnor, som blev lagt om halsen på mig.

89. GÆSTETROMPETISTEN.

Vi manglede ved en lejlighed en trompetist til et udenbys job. Vi fik en aftale med en, der boede i nærheden af jobbet og han ville gerne med os. En fin trompetist, en flink fyr med et gevaldigt temperament. Vi hentede ham i hans hjem, og var ret spændt på at spille sammen med ham. Først da vi satte første nummer i gang, blev han helt klar over, at det var den helt gamle jazz, han var kommet i byen med. Det rystede ham både synligt og hørligt, og han forsøgte at slippe fra os med nogle meget komplicerede bebop-fraser. Men han var lukket inde på alle 4 sider. I løbet af det første nummer lykkedes det for os at hale ham fra en 1940 Dizzy tilbage til en 1930 Armstrong, inden vi faldt i hak. Så var vi også godt rystet sammen, og havde en ganske fin aften, som jeg gudskelov har på bånd. I en pause ville han høre mig spille, og jeg gik i gang med "King Porter Stomp". Så kom vores værtinde og hendes tvillingsøster ind på spillestedet i løftet stemning. Søsteren, som ikke var på det rene med, hvilken "hellig" stund hun brød ind i, gik op bag mig på scenen, slog armene omkring mig, satte sin mund til mit øre og sagde og sang: "Peter! spil! - om kærlighed - om kærlighed - det aller aller bedste i væærden!!! Inden første linie var til ende, var jeg slået over og spillede med, medens jeg småskottede ned til vores gæstemusiker. Han var totalt lammet og så edderspændt ud. Snart gik søsteren ned, og jeg gjorde "King Porter" færdig og gik så ned til baren, hvor et heftigt skænderi var i gang mellem vores gæstemusiker og værtinden. Hun havde også set søsterens besøg på scenen, og vidste, at trompetisten forvekslede

dem, men da hun ikke går af vejen for et godt skænderi, blev hun stående, og svarede godt for sig. Han var i gang med at give hende det glatte lag, da jeg lagde mig imellem og præsenterede dem for hinanden. Da han opfattede, at vi alle skulle overnatte hos hende, gik skænderiet i stå, men han var fortsat meget vred og prøvede at få os til at køre hjem uden at overnatte. Det afslog vi dog.

90. SPISERESTAURANTEN.

Jeg havde engang job i en spiserestaurant. De havde en bartender, der nok er det sureste, jeg nogensinde har truffet. Han havde måske sine grunde, men ingen brød sig særlig meget om ham. Jeg havde set ham passe sin dont, og han blev ofte bedt om at mixe en drink. Jeg så ham tit putte forskellige ting i shakeren, lukke dem, løfte den op over sit hoved og ryste den. Kombineret med hans sure selvhøjtidelige mine, virkede det yderst antikveret og latterligt, men det havde man for længst vænnet sig til, at sådan skulle det være. En aften, da jeg så ham begynde på de velkendte forberedelser, satte jeg et hurtigt nummer i gang. Jeg spillede ellers meget anonymt og stilfærdigt, men nu gjorde jeg så dette. Folks opmærksomhed var straks vakt. Da bartenderen løftede shakeren, var jeg parat, og lavede et stopkor med kun et slag over en takt, hvor hans shaker udfyldte mine pauser, og hele opmærksomheden henledtes på hans rasleri. Folk skreg at grin, og han opfattede det lige med det samme. Der var imidlertid intet han kunne gøre andet en at fortsætte med sin shaker, til indholdet havde fået nok. I det han standsede, gav jeg mig igen til at spille almindeligt, og fandt den første mulige slutning, og folk klappede vildt og grinende. Jeg rejste mig og henviste applausen til bartenderen. Det blev vi ikke bedre venner af.

91. BADNING I REYKAVIK.

Jeg spillede engang et solojob i Reykavik. Jobbet var i februar måned, og alt var is og sne. I Reykavik bruger man tilsyneladende ikke at rydde gader og fortove for sne. Enhver stolprer rundt, som han kan bedst på sit eget ansvar. Jeg vågnede altid meget tidligt om morgenen, og gik i buldermørke hen på den offentlige badeanstalt lige i nærheden. Der var altid åbent, når jeg havde brug for det. Jeg fik min kabine, og tog brusebad. Derefter gik jeg kun i badebukser udenfor i februar frostgrader, over den flisebeklædte snedækkede forplads, og steg ned i et lunt svømmebassin. Der kunne jeg så ligge og kikke op på den sorte himmel, medens sneen dalede ned på mit ansigt. Den vulkanske undergrund udnyttes jo til al opvarmning, og er derfor så billig, at opvarmning af udendørs svømmebassiner slet ikke er noget problem. Der fandtes også meget varme bassiner, som jeg kun prøvede en gang i ganske få sekunder. Så kom jeg op igen i en vis fart. Men det var herligt.

92. ESBJERG-KOLDING.

Jeg blev engang engageret til at spille hos en arkitekt i Kolding, der ville fejre indvielsen af en udbygning af sit badeværelse. Med mit kendskab til arkitekter tænkte jeg, at det nok var en ny svømmepøl, der her i krukke vendinger skulle kaldes et badeværelse. Jeg skulle samme dag spille happy hour i Esbjerg, og ville komme alt for sent til hans fest, hvis jeg skulle vente på det næste tog. Det blev aftalt, at jeg, når jeg var færdig med at spille og havde fået mine penge, blot skulle gå ud i en bil, der ville stå klar til mig, slå ryglænet ned, lægge mig tilbage ved siden af føreren, og snuppe mig en skraber på en times tid, medens bilen kørte mig til Kolding. Så vidt så godt. Men så havde man fanden gale mig sendt en yndig nybagt studine, som bare passede sit job med at køre bilen, udsendende diskrete berusende ungpigedufte. Radioen spillede sagte musik. Jeg lå og kikkede edderspændt ud på en klar måne og stjernehimmel, og fik ikke lukket et øje på hele turen.

93. PIANO BAREN.

Engang var jeg udenlands og kikke på musiklivet. Jeg kom ind på en piano-bar, hvor en rigtig god pianist spillede. En flink fyr viste det sig også senere. Der var pause og jeg spurgte, om jeg måtte spille et par numre. Det måtte jeg gerne, men fik forklaret, at de havde

vrøvl med naboer, og var presset til at spille meget sagte. Jeg begyndte, men blev standset næsten med det samme af husets pianist. Selv om jeg syntes, at jeg spillede sagte, fik jeg at vide, at det allerede var alt for højt, og jeg opgav at spille mere. Lidt senere satte pianisten sig til at spille, og det var næsten uhørligt. Da jeg havde fået nok af det, tog jeg mine støvler af, listede forsigtigt hen foran klaveret, satte støvlerne fra mig, klappede bifaldende med meget synlige men helt lydløse armbevægelser af pianisten, bukkede dybt for indehaversken, tog støvlerne i hånden og listede ud af lokalet, inden jeg tog dem på igen.

94. KONCERTARRANGØREN.

Jeg blev engang sat i forbindelse med en arrangør i udlandet, som gav sig af med at organisere jazzpiano koncerter med internationale navne. Vi mødtes på en S-togstation i nærheden af hans hjem. En statelig skikkelse iført langhåret vinterpels. Han havde aftenen før afholdt koncert med en amerikanske internationalt kendt pianist, og havde inviteret hende med sig hjem bagefter. Han havde lokket hende til at spille et par numre på sit klaver midt om natten i en almindelig lejlighed, medens han havde videofilmte det. Hun var ikke af overtoj, og hans kone var slet ikke kommet ind fra soveværelset. Sådan noget var hun vant til. Næste formiddag var det så mig, der blev videofilmte, medens jeg spillede nogle af mine Jelly Roll numre for ham. Da jeg var færdig, vendte jeg mig om mod ham, og så spurgte han mig stadig filmende, om der også fandtes en anden side af Peter Fahrenholtz. Det valgte jeg at besvare ved at vende ryggen til kameraet. Det syntes han at more sig over. Han ville derefter køre mig ind til byen og give frokost. Ude i entreen tog han først sin pels ned fra knagen, men fortrød, og valgte i stedet en mere beskedent udseende frakke. Frokosten blev indtaget i kantinen på universitetet, hvorfra han havde taget høj uddannelse, og jeg idiot kunne selvfølgelig ikke lade være med at nævne noget om sammenfaldet af hans valg af frakke og spisested. Det morede han sig ikke over.

95. THERMOFLASKER.

De mange udlandsture lærte mig at prøve at holde udgifterne nede ved at holde mig selv med tørkost. Spisegrej, termoflaske, dypkoger, og pulverkaffe mm blev standardudstyr. For at huske alting, skrev jeg en huskeliste og klistrede den indenfor kuffertlåget. En gang havde jeg glemt at komme vand i termoflasken, inden jeg satte dypkogeren i og tændte. Det begyndte pludselig at knitre og sprutte, og inden jeg fik slukket på kontakten, sprang både dypkoger og termoflaske med et højt skrald. Eksplosionen var ikke større, end at alle glasskår blev inde i det ydre plasthylster. En anden gang havde jeg igen glemt at komme vand i, men nåede denne gang at få slukket ved de første mislyde. Et kvarter senere listede jeg dypkogeren op og lod den hænge frit til afkøling, og den var uskadt. Jeg tog termoflasken, kikkede ned i den og så en lille bitte smule vand i bunden af den. Jeg havde lige i det øjeblik glemt alt om den grundlæggende fysikundervisning, jeg i sin tid fik i folkeskolen, og ville hælde vandet ud. Da det relativt kølige vand fra bunden nåede op på den glohede del af termoflasken, sprang den i hænderne på mig, og vasken blev fyldt med bitte små glasskår.

96. "RAGTIME BOB" DARCH.

I efteråret 1979 var New Orleans Fans i København og spille i De Tre Musketerer. Vi benyttede lejligheden til at besøge Claes Friberg på Mekanisk Musik Museum, og han spurgte os, om vi kunne hjælpe ham med nogle jobs til Ragtime Bob Darch i Aarhus. Jeg skulle til Tyskland nogen tid efter, så det passede fint, at han afløste mig i orkestret, som havde nogle jobs i Tagskægget. Vi vidste ikke, at han absolut er bedst, når han optræder alene, men det var jo ikke mit problem. Jeg hørte ham på en båndoptagelse og skrev til ham i USA om mere samarbejde. I juni 1981 fik jeg brev fra hans manager i Kansas City. Han bad mig om at lave en tourne for Bob i Danmark, og jeg gik beredvilligt i gang. Dengang havde jeg masser af kontakter til spillesteder. Jeg sendte tilbud ud, og sad i Skagen, hvor jeg spillede 14 dage. Jeg lavede en 3 måneders tourné for Bob i Danmark, Tyskland, Sverige,

Færøerne og Island. Han fik sin agent til at lave jobs for mig i "Rose & Crown", Omaha, Nebraska. Her blev jeg hentet af min kone og "New Orleans Fans", og sammen fortsatte vi til Park Rapids, Minnesota, hvor vi spillede på feriecenteret "Shipwreck" ved "Potato Lake" hele juli 1982. Jeg lavede tourneur for Bob Darch igen i 83-84 og 85, og jeg fik til gengæld job i 5 uger i Laredo, Texas, og derefter 3 uger på i South Sioux City, Nebraska i 1984.

97. KRONSGAARD.

New Orleans Fans havde fået job i Kronsgaard, som ligger ved Østersøen i nærheden af Gelting. Vi kørte efter kortet, og kørte i mørke ad små snoede og bølgede biveje ind i Kronsgaard, som var en landsby med store gårde. Vi troede halvt om halvt, at det var en svipser trods den skriftlige kontrakt, men pludselig var vi ved en kro, der var badet i lys. Værten var en gemytlig fyr, der beværtede os overdådigt med mad og mange små stærke drikke, som vi aldrig skulle have haft så tæt efter hinanden. Vi spillede for et opmærksomt lyttende publikum, der var kommet langvejs fra, for at lytte til os. Vi kom til at spille der flere gange.

98. LUGANO.

Heller ikke på den dejlige Festa New Orleans Jazz i Lugano kunne New Orleans Fans nære sig. Vi boede på et hyggeligt hotel med elevator og bad på gangen. Vi havde ikke set, at X havde vasket sine underbukser i håndsæben og hængt dem til tørre på det fælles badeværelse. Vi opdagede det først, da rengøringspersonalet havde taget dem og kylet dem på gulvet foran hans dør. To af os lejede en tomands vandcykel og sejlede ud på søen. Lidt efter hørte vi en anden vandcykel komme skovlende. Det var to af de andre, der kom efter os, og det udviklede sig til en fin vandkamp. Vi var sjaskvåde, da vi kom i land, og et stort publikum havde moret sig herligt. Sådan havde vi det tit med hinanden.

99. CENSOR.

Vi skulle engang til Dresden i det daværende DDR og det var en kompliceret affære. Der var deadline på levering af navneliste og alle relevante oplysninger på de, der skulle med på turen. Underforstået var, at her var der ingen mulighed for afløsning i sidste øjeblik. I begyndelsen af året, var jeg sammen med en af musikerne henne på hans skole, og sad i forkontoret, medens han var omme bag disken i et ærinde. En dør gik op og hans inspektør stak hovedet ud og spurgte ham, om han kunne være censor på den og den dag. Han svarede beredvilligt ja, da det jo var hans job. Men jeg hørte, at det var en af de dage, hvor han allerede havde bedt sig fri til Dresden, så derfor gjaldede min stemme gennem rummet: "NEJ"! og derved blev det.

100. DRESDEN.

Turen til Dresden sluttede den sidste dag af med en kæmpe-jam-session med alle de medvirkende orkestre på scenen. Orkesterlederne, deriblandt "jeg", var indkaldt til et forudgående møde, hvor det blev aftalt, at den tjekkiske orkesterleder skulle lede hele jam-sessionen og fordele alle soli. Da alle stod på scenen og tjekken havde sat nummeret i gang, trådte vores trompetist frem foran scenen, vendte sig og spillede mod alle de andre musikere, og satte med sit meget kraftige spil tjekken fuldstændig fra bestillingen som leder. Med yderst kompetente fagter og helt tydelige markeringer delte han soli ud til alle sider, og det blev et hel fint nummer. Men vi krøllede tæer nok engang over hans påfund. Det kom vi tit til at gøre i den tid vi spillede med ham. En af aftenerne var vi kommet ind på hotellet, som var et højhus, med al for lidt elevatorkapacitet. Der var lang kø foran os, og vi måtte vente længe, før det blev vores tur. Pludselig så vores trompetist sit snit til at smutte ind i den nyankomne elevator, få lukket døren og gik til vejrs uden at tage os med. Vi var i forvejen meget trætte, ikke mindst af ham, så vi var så vi skummede. Vi trykkede elevatoren ned igen, og da døren gik op, stod han der og grinede. En af dagene var der udendørs koncert udenfor byen i en dejlig slotshave. Jeg havde først da fundet ud af, at vi skulle

tilbage til byen med et orkester anbragt i en veteranbil, hvor jeg selvsagt ikke kunne komme til at spille klaver. Derpå en hale af koncertgæster, så nok en bil med musik, alt i alt et optog på ca. en halv kilometers længde. Jeg ville selvfølgelig være med der også, og fik lov til at låne en sousafon af et orkester, og ville benytte den afsluttende jam-session til at prøve at spille på den. Der var igen alle orkestre på scenen i de sidste numre. Der var et par extranumre med afsluttende applaus. - Og så hændte der en af de små fine detaljer, der er så vidunderligt i musikkens verden. Jeg var af en eller anden grund trasket hen ved siden af en basunist, som brugte hele sit horn, så det gjaldede. Han førte sig ikke nævneværdigt frem som person, men han var der, så det kunne mærkes. Der skulle spilles et afsluttende nummer. Basunisten sagde ikke noget til nogen, men satte ganske enkelt sit horn til munden og spillede tre toner. På den tredje tone faldt jeg i med min første tone, uden at jeg i forvejen havde fået kendskab til titlen og tonarten. Resten faldt ind og "Cradle song" var i gang.